

HET BOEK VAN DE BALTIMORES

JOËL DICKER BIJ DE BEZIGE BIJ

De waarheid over de zaak Harry Quebert

Joël Dicker

Het boek van de Baltimores

Vertaald door Manik Sarkar

Een leesfragment
(verschijnt maart 2016)

2016

De Bezige Bij
Amsterdam | Antwerpen

Subsidie Maison Descartes?

Copyright © Editions de Fallois, 2015

This book is published by arrangement with Literary Agency Wandel
Cruse, Paris

Copyright Nederlandse vertaling © 2016 Manik Sarkar

Oorspronkelijke titel *Le Livre des Baltimore*

Oorspronkelijke uitgever Éditions de Fallois / L'Âge d'Homme

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie XXX

Foto auteur Jeremy Spierer

Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam

Druk Bariet, Steenwijk

ISBN 978 90 234 9611 3 (boek)

NUR 302

www.debezigebij.nl

In haar herinnering

PROLOOG

Zondag 24 oktober 2004

Een maand voor het Drama

Morgen gaat mijn neef Woody naar de gevangenis. Daar zal hij de komende vijf jaar van zijn leven doorbrengen.

Op weg van het vliegveld van Baltimore naar Oak Park, de buurt waar hij is opgegroeid en waar ik hem op de laatste dag van zijn vrijheid gezelschap zal houden, stel ik me voor hoe hij zich bij het hek van de imposante strafinrichting van Cheshire, Connecticut zal melden.

We zullen de dag met hem doorbrengen in het huis van mijn oom Saul, waar we zo gelukkig zijn geweest. Hillel en Alexandra zullen er ook zijn, zodat we een paar uur lang weer het wonderbaarlijke viertal zullen zijn dat we ooit waren. Ik heb nog geen idee hoeveel weerslag deze dag op onze levens zal hebben.

Twee dagen later word ik gebeld door oom Saul.

‘Marcus? Met oom Saul.’

‘Dag, oom Saul. Hoe gaat...’

Hij laat me niet uitspreken.

‘Luister goed, Marcus, je moet meteen naar Baltimore komen. Stel geen vragen. Er is iets ergs gebeurd.’

Hij hangt op. Ik denk dat de verbinding is verbroken en ik bel meteen terug: hij neemt niet op. Ik blijf het proberen en krijg hem uiteindelijk aan de lijn, maar hij zegt meteen: ‘Kom naar Baltimore.’

Dan hangt hij weer op.

Als u dit boek vindt, lees het dan. Alstublieft.

Ik wil dat iemand het verhaal van de Goldmans-uit-Baltimore hoort.

EERSTE DEEL
Het boek van de verloren jeugd
(1989-1997)

I

Ik ben de schrijver.

Zo word ik door iedereen genoemd. Door mijn vrienden, mijn ouders, mijn familie en zelfs in het openbaar, door mensen die ik niet ken maar die me herkennen en dan vragen: 'Bent u niet die schrijver...?' Ik ben de schrijver, dat is mijn identiteit.

Men denkt dat je als schrijver een vredig leventje leidt. Niet zo lang geleden beklagde een van mijn vrienden zich erover hoe lang hij onderweg was van huis naar kantoor, en hij besloot met: 'Tja, jij staat 's ochtends op, gaat aan je bureau zitten en schrijft. Dat is alles.' Ik zei niets terug, misschien omdat ik te murw was van het besef hoezeer mijn werk in de collectieve verbeelding bestaat uit nietsdoen. Iedereen denkt dat je niets uitvoert, terwijl je juist als je niets doet het hardste werkt.

Het schrijven van een boek is als het organiseren van een vakantiecamp. Het leven, dat gewoonlijk eenzaam en stil is, wordt plotse-ling overrompeld door een groot aantal personages dat op een dag onaangekondigd komt aanzetten en je hele leven overhoophaalt. Op een ochtend komen ze in een grote touringcar aangereden, ze stappen lawaaiig uit, opgewonden over de rol die ze hebben gekregen. En daar moet je het mee doen, je moet ze bezighouden, te eten geven en onderdak bieden. Je bent overal verantwoordelijk voor. Want jij bent de schrijver.

Het verhaal begon in februari 2012, toen ik New York verliet om mijn nieuwe roman te gaan schrijven in een huis dat ik net had gekocht in Boca Raton, Florida. Ik had het drie maanden eerder aange-schaft van de filmrechten van mijn laatste boek, en afgezien van een paar korte bezoeken in december en januari om het in te richten, was dit de eerste keer dat ik er zou verblijven. Het was een ruim huis, een

en al glas, met uitzicht op een meer dat in trek was bij wandelaars. Het lag in een heel rustige, groene wijk, waar bijna uitsluitend gepensioneerden woonden, tussen wie ik detoneerde. Ik was half zo oud als zij, maar ik had deze plek juist uitgezocht voor de absolute rust. Het was de plek die ik nodig had om te schrijven.

Anders dan bij mijn vorige bezoeken, die heel kort waren geweest, had ik ditmaal een zee van tijd, en ik ging met de auto naar Florida. De rit van twaalfhonderd mijl boezemde me geen enkele angst in: in de loop van de voorgaande jaren had ik die tocht vanuit New York onnoemelijk vaak gemaakt om bij Saul Goodman langs te gaan, mijn oom, die zich na het Drama dat zijn familie ten deel was gevallen in een voorstad van Miami had gevestigd. Ik kende de route uit mijn hoofd.

Ik liet New York achter onder een dun laagje sneeuw, de thermometer gaf tien graden onder nul aan; twee dagen later bereikte ik Boca Raton in de zachtheid van de tropische winter. Toen ik in deze bekende omgeving van zon en palmbomen kwam, kan ik de gedachte aan oom Saul niet onderdrukken. Ik miste hem verschrikkelijk. Dat drong tot me door op het moment dat ik op de snelweg de afrit naar Boca Raton nam; eigenlijk wilde ik doorrijden naar Miami om hem op te zoeken. Het gevoel was zo sterk dat ik me afvroeg of ik de vorige keren wel echt was gekomen om mijn huis in te richten of dat het eigenlijk een manier was geweest om weer een band met Florida te krijgen. Zonder hem was het niet hetzelfde.

Mijn buurman in Boca Raton was een sympathieke zeventiger, Leonard Horowitz genaamd, een voormalige autoriteit op het gebied van staatsrecht aan Harvard, die zijn winters in Florida doorbracht en zich sinds de dood van zijn vrouw onledig hield met het schrijven van een boek waar hij maar geen begin voor kon vinden. De eerste keer dat ik hem ontmoette was op de dag dat ik het huis kocht. Hij belde aan met een sixpack bier om me welkom te heten, en we konden het direct goed met elkaar vinden. Sindsdien had hij er een gewoonte van gemaakt om me iedere keer dat ik kwam, te verwelkomen. We waren al snel bevriend geraakt.

Hij stelde mijn gezelschap op prijs en ik geloof dat hij blij was dat ik ditmaal iets langer zou blijven. Toen ik vertelde dat ik mijn volgen-

de roman hier wilde schrijven, begon hij direct over die van hem. Hij werkte er met hart en ziel aan, maar hij schoot maar niet op met het verhaal. Hij had een groot spiraalblok dat hij overal mee naartoe nam; op de kaft had hij *Schrift no. 1* geschreven, waarmee hij suggereerde dat er nog meer zouden volgen. Hij zat er vanaf de ochtend continu overheen gebogen: op het terras, aan de keukentafel, en een paar keer had ik hem er aan een tafeltje in een café in het centrum geconcentreerd overheen gebogen gezien. Ondertussen zag hij mij wandelen, zwemmen in het meer, naar het strand gaan, te voet boodschappen doen. 's Avonds belde hij bij me aan met koude biertjes. We dronken ze op mijn terras, we schaakten en luisterden naar muziek. Achter ons baadde het sublieme landschap van het meer en de palmbomen in het rossige licht van de ondergaande zon. Steevast vroeg hij me tussen twee zetten door, zonder van het schaakbord op te kijken: 'En Marcus, hoe gaat het met je boekje?'

'Z'n gangetje, Leo. Z'n gangetje.'

Toen ik er twee weken was hield hij op een avond, net op het moment dat hij mijn toren zou gaan slaan, plotseling stil en vroeg op geërgerde toon: 'Was je hier niet gekomen om je nieuwe roman te schrijven?'

'Jawel, hoezo?'

'Omdat je niks doet, en daar kan ik niet tegen.'

'Waarom denk je dat ik niks doe?'

'Dat zie ik toch! Je zit de hele dag te dromen, te sporten en naar de wolken te staren. Ik ben achtenzeventig; ik zou moeten vegeteren. Jij bent nog maar net dertig, jij zou je uit de naad moeten werken!'

'Wat zit je dwars, Leo? Mijn boek of het jouwe?'

Dat was in de roos. Hij kalmeerde.

'Ik wil alleen weten hoe je het doet. Mijn roman schiet maar niet op. Ik ben gewoon benieuwd hoe je te werk gaat.'

'Ik ga hier op het terras zitten en ik denk na. En geloof me, dat is een heel karwei. Jij schrijft om iets te doen te hebben. Dat is anders.'

Hij zette zijn paard vooruit en ik stond schaak.

'Heb je geen mooi romanidee voor me?'

'Dat zou niet werken.'

'Waarom niet?'

'Het moet uit jezelf komen.'

‘Hoe dan ook, noem alsjeblieft Boca Raton niet in je boek. Ik heb er helemaal geen behoefte aan dat al je lezers komen kijken hoe je hier woont.’

Ik glimlachte en vervolgde: ‘Je moet niet op zoek gaan naar een idee, Leo. Het idee komt naar jou toe. Het idee is een gebeurtenis die ieder moment kan plaatsvinden.’

Hoe kon ik weten dat dat precies gebeurde op het moment dat ik het zei? Bij de oever van het meer zag ik de gestalte van een loslopende hond. Een gespierd maar slank lijf, puntige oren en een neus als een truffel in het gras. Er waren geen wandelaars in de buurt.

‘Het lijkt wel of die hond alleen is,’ zei ik.

Horowitz keek op en tuurde naar het dier.

‘Er zijn hier geen zwerfhonden,’ verklaarde hij.

‘Ik zeg niet dat het een zwerfhond is. Ik zeg alleen dat hij in zijn eentje rondloopt.’

Ik ben gek op honden. Ik stond op, vormde een luidspreker met mijn handen en floot om de hond te roepen. Het dier spitste zijn oren. Ik floot opnieuw en hij kwam aanrennen.

‘Je bent niet goed wijs,’ bromde Leo. ‘Hoe weet je dat die hond niet dol is? Jij bent.’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde ik, terwijl ik verstrooid mijn toren vooruitschoof.

Horowitz sloeg mijn dame om me te straffen voor mijn brutaliteit.

De hond bereikte het terras. Ik knielde bij hem neer. Het was een vrij grote reu met een donkere vacht, een zwart masker rond de ogen en snorharen zo lang als van een zeehond. Hij drukte zijn kop tegen me aan, ik aaide hem. Hij zag er heel goedaardig uit. Ik voelde direct een band tussen ons, liefde op het eerste gezicht; hondenkenners weten wat ik bedoel. Hij had geen halsband, niets om hem te identificeren.

‘Heb je die hond hier wel eens eerder gezien?’ vroeg ik Leo.

‘Nee, nooit.’

Toen de hond het terras had gecontroleerd, vertrok hij voordat ik hem kon tegenhouden en verdween tussen de struiken en palmbomen.

‘Hij lijkt te weten waar hij naartoe moet,’ zei Horowitz. ‘Vast de hond van iemand uit de buurt.’

Het was die avond drukkend weer. Toen Leo vertrok zagen we ondanks de duisternis een dreigende lucht. Het duurde niet lang of er barstte een hevig onweer los, dat indrukwekkende bliksemschichten achter het meer wierp, waarna de wolken openscheurden en er een stortregen neerviel. Rond middernacht, toen ik in de salon zat te lezen, hoorde ik gekef op het terras. Ik ging kijken wat er aan de hand was en door de schuifdeur zag ik de hond: zijn vacht was doorweekt, hij zag er ellendig uit. Ik deed hem open en hij glipte meteen naar binnen. Hij keek me aan met een smekende blik.

‘Goed, je mag blijven,’ zei ik.

Ik gaf hem te eten en te drinken in geïmproviseerde etensbakjes in de vorm van twee pannen, ik ging naast hem zitten om hem met een badhanddoek af te drogen en we staarden naar de regen die langs de ruiten droop.

Die nacht bleef hij bij mij. Toen ik de volgende ochtend wakker werd, lag hij vredig op de tegels van de keukenvloer te slapen. Van een eindje touw maakte ik een lijn voor hem, alleen maar uit voorzorg, want hij liep rustig met me mee, en we gingen op zoek naar zijn baasje.

Leo zat op de veranda van zijn huis koffie te drinken; voor hem lag zijn *Schrift no. 1*, opengeslagen op een wanhopig witte pagina.

‘Wat ben je met dat dier van plan, Marcus?’ vroeg hij toen hij zag dat ik de hond in de achterbak van mijn auto liet stappen.

‘Hij zat op het terras, vannacht. Met dat onweer heb ik hem binnengelaten. Volgens mij is hij verdwaald.’

‘En waar ga je naartoe?’

‘Ik ga een briefje ophangen in de supermarkt.’

‘Je bent echt nooit aan het werk.’

‘Ik ben nu aan het werk.’

‘Nou makker, zorg dat je niet overspannen raakt.’

‘Zal ik doen.’

Toen ik in de twee dichtstbijzijnde supermarkten briefjes had opgehangen, nam ik de hond mee uit wandelen door de hoofdstraat van Boca Raton, in de hoop dat iemand hem zou herkennen. Tevergeefs. Uiteindelijk ging ik naar het politiebureau waar ze me verwezen naar een dierenkliniek. Sommige honden waren voorzien van een de identificatiechip die het mogelijk maakte hun eigenaar te vinden.

Bij hem was dat niet het geval, en de dierenarts kon niets doen om me te helpen. Hij stelde voor de hond naar het asiel te brengen, wat ik afloeg, en ik ging naar huis in gezelschap van mijn nieuwe metgezel die, moet ik zeggen, ondanks zijn imposante afmetingen, bijzonder braaf en gehoorzaam was.

Vanaf de veranda van zijn huis keek Leo naar me uit. Toen hij me zag aankomen kwam hij haastig naar me toe en zwaaide met de pagina's die hij had geprint. Kortgeleden had hij de magie van Google ontdekt en hij typte achter elkaar iedere vraag in die hem te binnen schoot. Op een academicus zoals hij, die een goed deel van zijn leven had doorgebracht in bibliotheken, op zoek naar bronnen, had de magie van de algoritmes een bijzondere uitwerking.

'Ik heb een eigen onderzoekje gedaan,' zei hij, alsof hij de moord op Kennedy had opgelost, terwijl hij me tientallen bladzijden toestak die me later opzadelden met het vervangen van de inktcartridge in zijn printer.

'En wat zijn uw conclusies, professor Horowitz?'

'Honden vinden altijd de weg naar huis. Soms leggen ze duizenden mijlen af om thuis te komen.'

'En wat raad je me aan?'

Leo zette het gezicht van een wijze grijsaard op: 'Volg de hond, in plaats van hem te dwingen jou te volgen. Hij weet waar hij naartoe moet, jij niet.'

Mijn buurman had niet geheel ongelijk. Ik besloot het touw dat als lijn diende los te maken en hem vrij rond te laten lopen. Op een drafje ging hij ervandoor, eerst richting het meer, toen over een voetpad. We staken een golfbaan over en bereikten een woonwijk die ik niet kende, aan de oever van een uitloper van het meer. De hond vervolgde zijn weg, sloeg twee keer rechtsaf en bleef uiteindelijk staan voor een poort waarachter ik een schitterend huis ontwaarde. Hij ging zitten en kefte. Ik drukte op de intercom. Een vrouwenstem stond me te woord en ik maakte duidelijk dat ik haar hond had gevonden. Het hek ging open en de hond vloog op het huis af, zichtbaar blij om weer thuis te zijn.

Ik volgde hem. Er verscheen een vrouw op het bordes van het huis en de hond stormde direct op haar af, in een uitbarsting van vreugde. Ik hoorde de vrouw zijn naam zeggen: 'Duke'. Ze zaten allebei aan

elkaar te frummelen terwijl ik dichterbij kwam. Toen keek ze op, en ik stond paf.

‘Alexandra?’ wist ik uiteindelijk uit te brengen.

‘Marcus?’

Ze was al even verbijsterd als ik.

Acht jaar nadat het Drama ons van elkaar had gescheiden, had ik haar teruggevonden. Ze zette grote ogen op en herhaalde, opeens schreeuwend: ‘Marcus, ben jij dat?’

Ik bleef onbeweeglijk staan, versuft.

Ze rende op me af.

‘Marcus!’

In een uitbarsting van ongekunstelde tederheid nam ze mijn gezicht in haar handen. Alsof zij het ook niet kon geloven en zich ervan wilde vergewissen dat het allemaal echt was. Zelf kon ik geen woord uitbrengen.

‘Marcus,’ zei ze. ‘Ik kan niet geloven dat jij het bent.’

Tenzij je in een grot woont heb je ongetwijfeld wel eens van Alexandra Neville gehoord, de populairste zangeres en artieste van de laatste jaren. Ze was het idool waar het land al heel lang naar uitkeek, degene die de platenindustrie uit het slop haalde. Van haar laatste drie albums waren twintig miljoen exemplaren over de toonbank gegaan; voor het tweede jaar op rij was ze door het tijdschrift *Time* tot een van de meest invloedrijke personen gekozen, en haar persoonlijk vermogen werd geschat op honderdvijftig miljoen dollar. Door het publiek werd ze op handen gedragen, door de critici aanbeden. De allerjongsten hielden van haar, de alleroudsten hielden van haar. Iedereen hield van haar, zozeer dat ik het gevoel had dat Amerika niets anders meer kende dan die vier lettergrepen die het vol liefde en hartstocht scandeerde: *A-lex-an-dra*.

Ze had een relatie met Kevin Legendre, een ijshockeyer van Canadese afkomst, die op dat moment achter haar verscheen.

‘U hebt Duke gevonden! We zijn al sinds gisteren naar hem op zoek! Alex was in alle staten. Bedankt!’

Hij stak zijn hand naar me uit om me te begroeten. Ik zag dat zijn

biceps aantrokken toen hij mijn vingerkootjes verbrijzelde. Ik kende Kevin alleen uit de bladen, die zijn relatie met Alexandra onophoudelijk van commentaar voorzagen. Hij was schaamteloos knap. Nog knapper dan op de foto. Hij keek me een ogenblik nieuwsgierig aan en zei: 'Ik ken jou, of niet?'

'Ik heet Marcus. Marcus Goldman.'

'Schrijver, toch?'

'Precies.'

'Ik heb je laatste boek gelezen. Alexandra had het me aangeraden, ze is gek op je werk.'

Ik kon de situatie niet geloven. Ik had Alexandra teruggevonden bij haar verloofde. Kevin, die niet doorhad wat er speelde, vroeg of ik bleef eten, en ik nam de uitnodiging graag aan.

We grilden enorme steaks op een gigantische barbecue op het terras. Ik had de laatste ontwikkelingen van Kevins carrière niet gevolgd: ik dacht dat hij nog steeds verdediger bij de Nashville Predators was, maar in het transferseizoen in de zomer was hij door de Florida Panthers ingelijfd. Dit was zijn huis; hij woonde inmiddels in Boca Raton en Alexandra had van een pauze in de opnames van haar nieuwe album gebruikgemaakt om bij hem te zijn.

Pas aan het einde van het etentje besepte Kevin dat Alexandra en ik elkaar goed kenden.

'Je komt uit New York?' vroeg hij.

'Ja. Daar woon ik.'

'Wat brengt je naar Florida?'

'Ik kom hier al een paar jaar vrij regelmatig. Mijn oom woonde in Coconut Grove en ik ging vaak bij hem langs. Ik heb net een huis in Boca Raton gekocht, niet ver hiervandaan. Ik zocht een rustige plek om te schrijven.'

'Hoe gaat het met je oom?' vroeg Alexandra. 'Ik wist niet dat hij niet meer in Baltimore woonde.'

Ik ontweek haar vraag en antwoordde alleen: 'Hij is na het Drama uit Baltimore vertrokken.'

Kevin wees met zijn vork naar ons, zonder het te beseffen.

'Droom ik, of kennen jullie elkaar?' vroeg hij.

'Ik heb een paar jaar in Baltimore gewoond,' verklaarde Alexandra.

‘En ik had familie in Baltimore,’ vervolgde ik. ‘Die oom dus, met zijn vrouw en mijn neven. Ze woonden in dezelfde buurt als Alexandra en haar ouders.’

Alexandra leek er verder liever het zwijgen toe te doen en we veranderden van onderwerp. Aangezien ik te voet was gekomen, bood ze na het eten aan om me naar huis te brengen.

Alleen met haar in de auto voelde ik een zekere gêne tussen ons. Uiteindelijk zei ik: ‘Gek dat je hond juist bij mij moest komen aanzetten...’

‘Hij gaat er heel vaak vandoor,’ antwoordde ze.

Ik was zo smakeloos om een grapje te willen maken.

‘Misschien mag hij Kevin niet zo.’

‘Begin nou niet, Marcus.’

Het klonk bits.

‘Doe nou niet zo, Alex...’

‘Hoe?’

‘Je weet best wat ik bedoel.’

Ze stopte midden op de weg en keek me strak aan.

‘Waarom heb je me dat aangedaan, Marcus?’

Het kostte me moeite haar blik te trotseren. Ze riep uit: ‘Je hebt me in de steek gelaten!’

‘Het spijt me. Ik had er mijn redenen voor.’

‘Je had er je redenen voor? Je had geen enkele reden om alles zomaar uit elkaar te laten springen!’

‘Alexandra, ze... ze zijn dood!’

‘En? Is dat soms mijn schuld?’

‘Nee,’ antwoordde ik. ‘Het spijt me. Alles spijt me.’

Er viel een zware stilte. De enige woorden die ik sprak dienden om haar de weg naar mijn huis te wijzen. Toen we aankwamen, zei ze: ‘Bedankt voor Duke.’

‘Ik zou je graag weer zien.’

‘Ik denk dat het beter is als we het hierbij laten. Kom maar niet meer, Marcus.’

‘Niet bij Kevin?’

‘Niet bij mij. Kom niet meer terug in mijn leven, alsjeblieft.’

Ze vertrok.

Ik had geen zin om naar binnen te gaan. Mijn autosleutels zaten

in mijn zak en ik besloot een ritje te gaan maken. Ik reed naar Miami, en zonder erbij na te denken doorkruiste ik de hele stad naar de rustige wijk Coconut Grove, waar ik voor het huis van mijn oom parkeerde. Het was zacht weer, ik stapte uit. Met mijn rug tegen de auto geleund bleef ik heel lang naar het huis staan kijken. Ik had de indruk dat hij er was, dat ik zijn aanwezigheid voelde. Ik had zin om oom Saul terug te zien, en er was maar één manier om dat voor elkaar te krijgen. Een brief schrijven.

Saul Goodman was de broer van mijn vader. Voor het Drama, voor de gebeurtenissen waarover ik zo dadelijk ga vertellen, was hij, in de woorden van mijn grootouders, *een heel belangrijk man*. Als advocaat stond hij aan het hoofd van een van de meest gerenommeerde kantoren van Baltimore, en door zijn jarenlange ervaring was hij betrokken bij beroemde zaken door heel Maryland. De zaak-Dominic Pernell, daar zat hij achter. En ook achter City of Baltimore vs. Morris. En achter de zaak van de wedderrechtelijke verkoop van Sunridge. Iedereen in Baltimore kende hem. Hij verscheen in de krant, op televisie, en ik herinner me hoe indrukwekkend ik dat indertijd allemaal vond. Hij was getrouwd met zijn jeugdliefde die mijn tante Anita was geworden. In mijn kindertijd was ze de mooiste vrouw en de liefste moeder van de wereld. Als arts was ze een van de pijlers van de afdeling Oncologie van het Johns Hopkins ziekenhuis, een van de meest vooraanstaande van het land. Samen hadden ze een geweldige zoon, Hillel, een goedmoedige jongen van superieure intelligentie, die op een paar maanden na precies even oud was als ik en die als een broer voor me was.

De belangrijkste momenten van mijn kindertijd waren de tijden die ik met hen doorbracht, en lange tijd raakte ik alleen al bij het horen van hun naam door het dolle heen van trots en blijdschap. Te midden van alle gezinnen die ik tot dan toe had ontmoet, van iedereen die ik kende, kwamen zij me superieur voor: ze waren gelukkiger, succesvoller, ambitieuzer, gerespecteerder. Lange tijd zou het leven me gelijk geven. Ze waren wezens uit een andere dimensie. Ik was in de ban van het gemak waarmee ze door het leven gingen, ik stond

versteld van hun schittering, ik was gefascineerd door hun vlotheid. Ik bewonderde hun allure, hun bezittingen, hun sociale status. Hun enorme huis, hun luxeauto's, hun zomerhuis in de Hamptons, hun appartement in Miami, hun vaste skivakanties in maart in Whistler, British Columbia. Hun eenvoud, hun geluk, hun vriendelijkheid voor mij. Hun magnifieke superioriteit waardoor je ze als vanzelf bewonderde. Ze wekten geen jaloezie op: ze waren te onvergelijkbaar om benijd te worden. Ze waren gezegend door de goden. Lange tijd geloofde ik dat hun nooit iets zou overkomen. Lange tijd geloofde ik dat ze eeuwig zouden bestaan.

2

De dag na mijn toevallige ontmoeting met Alexandra bracht ik op mijn werkkamer door. Alleen in de frisse dageraad ging ik naar buiten om hard te lopen langs het meer.

Ik wist nog niet precies wat ik ermee wilde doen, maar ik had het plan opgevat om de bijzondere elementen van het verhaal van de Goldmans-uit-Baltimore in aantekeningen te gieten. Eerst had ik de stamboom van onze familie getekend, maar ik besepte dat er nog wat uitleg bij moest, in het bijzonder over de afkomst van Woody. De boom had al gauw het aanzien gekregen van een woud van commentaren en ik bedacht dat ik omwille van de duidelijkheid beter alles op archiefkaarten kon overschrijven. Vóór mij stond de foto die oom Saul twee jaar eerder had teruggevonden. Het was een foto van mij, zeventien jaar geleden, in gezelschap van de drie levende wezens van wie ik het meeste hield: Hillel en Woody, en Alexandra. Ze had ieder van ons een kopie van de foto gestuurd en had achterop geschreven:

Ik hou van jullie, Goldmans.

Dat was toen ze zeventien jaar oud was en mijn neven en ik nog maar vijftien. Ze had al alle eigenschappen die haar bij miljoenen mensen geliefd zouden maken, maar we hoefden haar niet te delen. De foto bracht me terug naar de krochten van onze verloren jeugd, lang voordat ik mijn neven verloor, heel lang voordat ik de rijzende ster van de Amerikaanse literatuur werd, en vooral heel lang voordat Alexandra Neville de enorme diva zou worden die ze nu is. Lang voordat heel Amerika verliefd werd op haar persoonlijkheid, haar liedjes, lang voordat ze album na album miljoenen fans versted zou doen staan. Lang voor haar tournees, lang voordat ze het icoon werd waar het land al zo lang naar uitkeek.

Aan het begin van de avond belde Leo, trouw aan zijn gewoonte, bij me aan.

‘Is alles in orde, Marcus? Ik heb al sinds gisteren niet van je gehoord. Heb je de eigenaar van de hond gevonden?’

‘Ja. De nieuwe vriend van een meisje van wie ik jarenlang heb gehouden.’

Hij was stomverbaasd.

‘Wat een kleine wereld,’ zei hij. ‘Hoe heet ze?’

‘Dat geloof je nooit. Alexandra Neville.’

‘De zangeres?’

‘Dezelfde.’

‘Ken je haar?’

Ik pakte de foto en stak hem die toe.

‘Is dat Alexandra?’ vroeg Leo terwijl hij haar aanwees.

‘Ja. In de tijd dat we jong en gelukkig waren.’

‘En wie zijn die jongens?’

‘Mijn neven uit Baltimore en ik.’

‘Wat is er van hen geworden?’

‘Dat is een lang verhaal...’

Die avond speelden Leo en ik urenlang schaak. Ik was blij dat hij voor afleiding zorgde: zo hoefde ik een paar uur niet aan Alexandra te denken. Ik was erg van slag door onze hernieuwde ontmoeting. Al die jaren had ik haar nooit kunnen vergeten.

De volgende dag kon ik me er niet van weerhouden om weer in de buurt van het huis van Kevin Legendre te komen. Ik weet niet wat ik ervan verwachtte. Dat ik haar zou tegenkomen, ongetwijfeld. Om langer met haar te praten. Maar ze zou woedend zijn dat ik was teruggekomen. Ik stond geparkeerd op een pad dat parallel aan hun perceel liep toen ik beweging in de heg zag. Ik keek aandachtig, geïntrigeerd, en plotseling zag ik die goede Duke tussen de struiken tevoorschijn komen. Ik stapte uit en riep hem zachtjes. Hij wist nog wie ik was en hij kwam op me af rennen om zich te laten aaien. Er kwam een absurd idee in me op dat ik niet kon onderdrukken. Stel dat ik door middel van Duke opnieuw met Alexandra in contact zou kunnen komen? Ik deed de achterklep van mijn auto open en hij stapte gedwee in. Hij vertrouwde me. Ik vertrok direct en reed naar huis. Hij was er bekend. Ik bracht hem naar mijn werkkamer, hij

ging liggen en hield me gezelschap terwijl ik me opnieuw onderdompelde in het verhaal van de Goldmans-uit-Baltimore.

De naam ‘Goldmans-uit-Baltimore’ was de tegenhanger van hoe mijn ouders en ik, vanwege de keuze van onze woonplaats, werden genoemd: de Goldmans-uit-Montclair, New Jersey. Naarmate de tijd verstreek en de taal werd verkort, werden zij de Baltimores en wij de Montclairs. De bedenkers van die benamingen waren opa en oma Goldman, die vanuit de wens om hun gesprekken te verduidelijken onze familie als vanzelf in twee geografische entiteiten hadden verdeeld. Als wij met de feestdagen allemaal naar Florida kwamen, waar ze woonden, konden ze zo bijvoorbeeld zeggen: ‘De Baltimores komen zaterdag aan en de Montclairs zondag.’ Maar wat aanvankelijk alleen maar een aardige manier was geweest om ons uit elkaar te houden, was uiteindelijk de uitdrukking geworden van de superioriteit van de Goldmans-uit-Baltimore, zelfs binnen de eigen clan. De feiten spraken voor zich: de Baltimores waren een advocaat getrouwd met een arts, en hun zoon zat op de beste privéschool van de stad. Wat betreft de Montclairs: mijn vader was ingenieur, mijn moeder verkoopster in het filiaal in New Jersey van een chic New Yorks kledingmerk, en ik een brave leerling aan een openbare school.

Bij de uitspraak van het familielexicon hadden mijn grootouders de intonaties uiteindelijk in overeenstemming gebracht met de voorkeursgevoelens die ze ervoeren voor de tak uit Baltimore: als ze het woord ‘Baltimore’ uitspraken, leek het in goud te zijn gegoten, terwijl ‘Montclair’ met het slijm van een naaktslak was geschreven. De complimenten waren voor de Baltimores, de verwijten voor de Montclairs. Als hun televisie het niet deed, kwam dat omdat ik hem verkeerd had ingesteld en als het brood niet vers was, kwam dat omdat mijn vader het gekocht had. De kadetjes die oom Saul meebracht waren daarentegen van onberispelijke kwaliteit en als de televisie het weer deed, kwam dat ongetwijfeld omdat Hillel hem had gerepareerd. Zelfs in gelijke gevallen werden we verschillend behandeld: als de Baltimores te laat waren voor het diner, kwam dat ongetwijfeld omdat die arme schatten vastzaten in het verkeer. Maar als het de

Montclairs waren, werd er geklaagd dat die altijd te laat waren. In alle omstandigheden waren de Baltimores het toppunt van perfectie, en was er bij de Montclairs ruimte voor verbetering. De beste kaviaar uit Montclair zou zich nooit kunnen meten met een hap rotte kool uit Baltimore. En als we met z'n allen naar een restaurant of een winkelcentrum gingen en we kennissen van mijn grootouders tegenkwamen, stelde grootmoeder ons voor: 'Dit is mijn zoon Saul, een bekend advocaat. Zijn vrouw, Anita, is een vooraanstaand arts in het Johns Hopkins, en dit is hun zoon Hillel, een wonderkind.' Elk van de Baltimores kreeg een ferme handdruk en een hoofdknik. Daarna ging grootmoeder verder door mijn ouders en mij met een vaag handgebaar aan te duiden: 'En dit is mijn jongste zoon met zijn gezin.' Dan kregen we een hoofdknik die veel weghad van hoe je een huisbediende of chauffeur bedankt.

Het enige waarin de Goldmans-uit-Baltimore en de Goldmans-uit-Montclair in de vroege jaren van mijn jeugd precies gelijk waren, was hun aantal: beide gezinnen telden drie leden. Maar hoewel de burgerlijke stand officieel drie Goldmans-uit-Baltimore kende, zou hun naaste omgeving zeggen dat het er vier waren. Want al heel snel smaakte mijn neef Hillel, die tot dan toe net als ik de lasten van het enig-kind-zijn had moeten dragen, het geluk dat het leven hem een broer gunde. Als gevolg van gebeurtenissen waarover ik later meer zal vertellen zagen we hem al gauw onder alle omstandigheden in gezelschap van een vriend van wie je zou kunnen denken dat hij imaginair was als je hem niet zou kennen: Woodrow Finn – Woody, zoals wij hem noemden: knapper, groter, sterker, tot alles in staat, attent en altijd in de buurt als je hem nodig had.

Onder de Goldmans-uit-Baltimore kreeg Woody al heel snel een unieke status, en tegelijk werd hij deel van hun gezin en onze familie: een neef, een zoon, een broer. Zijn aanwezigheid in hun midden was vanaf het eerste moment vanzelfsprekend, zozeer dat men zich direct afvroeg waar hij was als hij ontbrak op een familiereünie – het ultieme bewijs van zijn integratie. Men was ongerust als hij niet kwam, en zijn aanwezigheid werd meer dan een recht, maar een vereiste om de familie-eenheid te completeren. Vraag aan wie dan ook uit die tijd om de Goldmans-uit-Baltimore op te noemen, en hij zal Woody er zonder enige aarzeling bij tellen. Zo hadden ze ons alweer verslagen:

in de wedstrijd van de Montclairs tegen de Baltimores had het tot nu toe 3-3 gestaan, maar nu was het 3-4.

Woody, Hillel en ik waren de meest onafscheidelijke vrienden die er maar konden bestaan. In Woody's aanwezigheid bracht ik de mooiste jaren met de Baltimores door, de jaren die ons van 1990 naar 1998 leidden, wat zowel een gezegende tijd was als de achtergrond van alles wat aan het Drama voorafging. Van ons tiende tot ons achttiende waren we met z'n drieën onafscheidelijk. Samen vormden we een driehoekige, driekantige, drie-enige broederschap, die we vol trots de 'Goldman Gang' noemden. We hielden van elkaar zoals weinig broers dat doen: we legden plechtige eden af, we vermengden ons bloed, we zwoeren elkaar trouw en we beloofden elkaar eeuwig lief te hebben. Ondanks alles wat er later zou gebeuren, zal ik me die jaren altijd herinneren als een uitzonderlijke periode: het tijdperk van drie gelukkige pubers in een door de goden gezegend Amerika.

Naar Baltimore gaan en bij hen zijn was het enige wat voor mij telde. Alleen in hun aanwezigheid voelde ik me werkelijk compleet. Geprezen zijn mijn ouders die me in een tijd waarin weinig kinderen alleen reisden toestemming gaven om in lange weekends naar hen toe te gaan, om alleen naar Baltimore te reizen en degenen te bezoeken van wie ik zoveel hield. Voor mij was dat het begin van een nieuw leven, gemarkeerd door de eeuwige kalender van schoolvakanties, studiedagen en de herdenking van de helden van Amerika. De nadering van Veterans Day, Martin Luther King Day of Presidents' Day ontkennende gevoelens van ongekende blijdschap in mij. De opwindende dat ik ze weer zou zien maakte me onuitstaanbaar. Geprezen zijn de soldaten die zijn gevallen voor het land, gezegend zij dr. Martin Luther King jr. omdat hij zo'n goed mens is geweest, gezegend zijn onze presidenten, moedig en rechtschapen, die ons iedere derde maandag van februari een vrije dag gunden!

Om een dag te winnen had ik mijn ouders zover gekregen dat ik direct na school mocht vertrekken. Als de lessen eindelijk waren afgelopen ging ik als de bliksem naar huis om mijn spullen te pakken. Met mijn tas wachtte ik tot mijn moeder van haar werk kwam om me naar het station van Newark te brengen. Ik zat op de stoel bij de voordeur met mijn schoenen aan mijn voeten en mijn jas om mijn lijf, trappelend van ongeduld. Ik was te vroeg, zij was te laat. Om de

tijd door te komen keek ik naar de foto's van onze twee gezinnen die op het meubelstuk naast me stonden. Ik had het gevoel dat wij even vaal waren als zij stralend. Toch leidde ik in Montclair, een aardige voorstad van New Jersey, een bevoorrecht bestaan, vol rust en geluk, en gevrijwaard van ieder gebrek. Maar de auto's schenen me er minder fonkelend toe, de gesprekken minder sprankelend, de zon minder schitterend en de lucht minder zuiver.

Dan klonk de claxon van mijn moeder. Ik haastte me naar buiten en stapte in de oude Honda Civic. Ze werkte haar nagellak bij, dronk koffie uit een kartonnen beker, at een boterham of vulde een reclameformulier in. Soms alles tegelijk. Ze was elegant, altijd heel verzorgd. Mooi, leuk opgemaakt. Maar als ze terugkwam van haar werk zat op haar jasje nog de badge met haar naam en daaronder de woorden 'tot uw dienst', wat ik verschrikkelijk vernederend vond. De Baltimores werden bediend, wij waren bedienden.

Ik berispte mijn moeder omdat ze te laat was, zij vroeg excuus. Dat kreeg ze niet, en dan ging ze teder met haar hand door mijn haar. Ze gaf me een kus, liet lippenstift achter op mijn wang die ze direct met een liefdevolle beweging wegveegde. Daarna bracht ze me naar het station, waar ik aan het begin van de avond op de trein naar Baltimore stapte. Onderweg zei ze dat ze van me hield en dat ze me nu al miste. Voordat ze me op de trein zette gaf ze me een papieren puntzak met sandwiches die ze had gekocht op de plek waar ze ook haar koffie had gehaald, en dan liet ze me beloven dat ik 'beleefd en gehoorzaam' zou zijn. Ze drukte me tegen zich aan, maakte van de gelegenheid gebruik om een briefje van twintig dollar in mijn zak te laten glijden, en zei dan: 'Ik hou van je, pluis.' Dan drukte ze twee kussen op mijn wang en soms drie of vier. Ze zei dat één kus niet genoeg was, hoewel dat voor mij al te veel was. Als ik er nu aan terugdenk, neem ik het me kwalijk dat ik me als ik wegging niet tien keer door haar liet kussen. Ik neem het me zelfs kwalijk dat ik haar zo vaak in de steek liet. Ik neem het me kwalijk dat ik niet voldoende besepte hoe vergankelijk een moeder is en dat ik mezelf niet vaak genoeg heb voorgehouden: heb je moeder lief.

Een kleine twee uur in de trein en ik was op het centraal station van Baltimore. De familieoverdracht kon eindelijk beginnen. Ik trok het te nauwe pak van Montclair uit en hulde me in de stof van Balti-

more. Op het perron, in de ontluikende nacht, wachtte ze me op. Zo mooi als een koningin, stralend en elegant als een godin, de vrouw wier herinnering mijn jonge nachten soms op een schaamtevolle manier bewoonde: mijn tante Anita. Ik rende naar haar toe, ik omhelsde haar. Ik voel nog steeds haar hand in mijn haar, ik voel haar lichaam tegen me aan. Ik hoor haar stem die zegt: 'Markie schat, wat heerlijk om je te zien.' Ik weet niet waarom, maar meestal kwam zij me alleen halen. Ongetwijfeld omdat oom Saul over het algemeen pas laat klaar was op zijn werk, en ongetwijfeld ook omdat ze geen zin had om Hillel en Woody mee te sjouwen. Ik maakte er gebruik van om haar terug te vinden als een verloofde: een paar minuten voordat de trein aankwam streek ik mijn kleren glad, maakte in de spiegeling van de ruit mijn haar in orde, en als de trein eindelijk tot stilstand kwam, stapte ik met bonzend hart uit. Ik bedroog mijn moeder met een ander.

Tante Anita reed in een zwarte BMW die waarschijnlijk de som van de jaarsalarissen van mijn beide ouders kostte. Het instappen was de eerste stap van mijn transformatie. Ik verloochende de Civic vol rotzooi en leefde me uit in de verering van deze enorme auto die luxe en moderniteit uitschreeuwde, en waarin we uit het stadscentrum vertrokken op weg naar de chique wijk Oak Park, waar ze woonden. Oak Park was een wereld op zich: de trottoirs waren er breder en langs de straten stonden enorme bomen. Het ene huis was nog groter dan het andere, de toegangshekken wedijverden in arabesken en de afmetingen van de omheiningen waren buitensporig. De wandelaars leken knapper, de honden eleganter, de zondagsjoggers atletischer. Terwijl onze wijk in Montclair alleen maar gastvrije huizen zonder enige omheining kende, werd de overgrote meerderheid in Oak Park beschermd door hagen en muren. Door de rustige straten reed een particulier beveiligingsbedrijf in auto's met oranje zwaailichten en de woorden OAK PARK PATROL op de carrosserie om te waken over de rust van de bewoners.

De rit door Oak Park met Tante Anita ontketende de tweede fase van mijn transformatie: ik ging me superieur voelen. Alles leek me vanzelfsprekend: de auto, de wijk, mijn aanwezigheid. De agenten van de Oak Park Patrol hadden de gewoonte om de bewoners met een kort handgebaar te groeten als ze hen tegenkwamen, en de bewo-

ners beantwoordden die groet. Dat handgebaar bevestigde dat alles goed ging en dat de stam der rijken zich vol vertrouwen kon vertreden. Bij de eerste patrouille die we tegenkwamen stak de agent zijn hand op; Anita beantwoordde de groet en ik deed haastig hetzelfde. Nu was ik een van hen. Als we thuiskwamen, toeterde tante Anita twee keer om onze komst aan te kondigen, en vervolgens opende ze met een afstandsbediening de ijzeren kaken van het hek. Ze reed de oprijlaan op en de vierdubbele garage binnen. Ik was nog maar net uitgestapt of de huisdeur werd met veel kabaal opengegooid, en daar kwamen Woody en Hillel buiteland en opgewonden schreeuwend op me af gerend: de broers die het leven me nooit had gegund. Iedere keer betrad ik het huis met een verwonderde blik: alles was zo mooi, zo luxueus, zo enorm. De garage was zo groot als onze woonkamer. De keuken zo groot als ons huis. De badkamers zo groot als onze slaapkamers en de slaapkamers talrijk genoeg om een paar van onze generaties te huisvesten.

Elk van mijn bezoeken overtrof het vorige en deed mijn bewondering voor mijn oom en tante, en vooral de perfecte chemie van de *gang* die Hillel, Woody en ik vormden, alleen maar toenemen. Ze waren als mijn eigen bloed, mijn eigen vlees. We hielden van dezelfde sporten, dezelfde acteurs, dezelfde films, dezelfde meisjes, en niet omdat we dat zo hadden afgesproken of gepland, maar omdat we ieder het verlengstuk van de twee anderen waren. We tartten de natuur en de wetenschap: onze stambomen deelden niet dezelfde stronk, maar onze dna-strengen vertoonden dezelfde draaiingen. Soms gingen we op bezoek bij de vader van tante Anita, die in een tehuis voor ouden van dagen woonde – het ‘dodenhuis’, zoals we het noemden – en ik herinner me dat zijn ietwat seniele vrienden met hun versleten geheugens altijd vroegen wie Woody was, omdat ze ons door elkaar haalden. Ze wezen naar hem met hun knokige vingers en stelden stevast en ongegeneerd de vraag: ‘En die daar, is dat een Goldman-uit-Baltimore of een Goldman-uit-Montclair?’ Als tante Anita antwoord gaf, antwoordde ze met een stem die overliep van tederheid: ‘Dat is Woodrow, Hills vriend. Die jongen die we in huis hebben genomen. Hij is zo aardig.’ Maar voordat ze antwoord gaf keek ze altijd of Woody echt niet meer in de kamer was, zodat hij niet gekwetst zou zijn, ook al hoorde je aan haar toon direct dat ze bereid was hem lief

te hebben als haar eigen zoon. Ondertussen hadden Woody, Hillel en ik een antwoord op die vraag gevonden dat ons meer in overeenstemming met de waarheid leek. Als in die winters, op die gangen waar de vreemde geuren van de ouderdom hingen, die gerimpelde handen ons bij onze kleren vastpakten en ons opdroegen onze namen te noemen om de onvermijdelijke erosie van hun zieke hersenen tegen te gaan, antwoordden we: 'Ik ben een van de drie neven Goldman.'

Halverwege de middag werd ik gestoord door mijn buurman Leo Horowitz. Hij was ongerust dat hij me de hele dag niet had gezien en kwam zich ervan vergewissen dat alles in orde was.

'Niets aan de hand, Leo,' stelde ik hem vanaf de drempel gerust.

Hij moet het vreemd hebben gevonden dat ik hem niet binnenliet en kennelijk vermoedde hij dat ik iets voor hem verborgen hield. Hij drong aan.

'Weet je het zeker?' vroeg hij op nieuwsgierige toon.

'Absoluut. Niks bijzonders. Ik ben aan het werk.'

Opeens zag hij Duke achter me verschijnen, die wakker was geworden en wilde zien wat er aan de hand was. Leo zette grote ogen op.

'Marcus, wat doet die hond bij jou?'

Beschaamd boog ik het hoofd.

'Ik heb hem geleend.'

'Je hebt hem wát?'

Ik gebaarde dat hij snel binnen moest komen en ik deed de deur achter hem dicht. Niemand mocht die hond hier zien.

'Ik wilde Alexandra opzoeken,' verklaarde ik. 'En toen zag ik de hond uit de tuin komen. Ik bedacht dat ik hem mee kon nemen, hem een dag hier kon houden om hem dan vanavond terug te brengen en te doen alsof hij zelf was komen aanlopen.'

'Je bent op je achterhoofd gevallen, arme stakker. Dat is diefstal, in de zuiverste vorm.'

'Ik heb hem geleend, ik ben niet van plan hem te houden. Ik heb hem maar een paar uur nodig.'

Onder het luisteren liep Leo naar de keuken, pakte zonder iets te

vragen een flesje water uit de koelkast en ging aan de bar zitten. Hij was dolblij met de ongebruikelijke, verstrooiende wending die zijn dag had genomen. Stralend suggereerde hij: 'En als we eens gingen schaken? Dat zal je ontspannen.'

'Nee, Leo, daar heb ik nu echt geen tijd voor.'

Hij werd somber en begon weer over de hond, die uit een pannetje op de grond luidruchtig water opslurpte.

'Waar heb je die hond voor nodig, Marcus? Leg me dat dan eens uit.'

'Als reden om Alexandra weer op te zoeken.'

'Dat was me al duidelijk. Maar waarom heb je een reden nodig om haar op te zoeken? Kun je niet gewoon langsgaan om gedag te zeggen zoals nette mensen doen, in plaats van een hond te ontvoeren?'

'Ze heeft me gevraagd geen contact meer te zoeken.'

'Waarom dan?'

'Omdat ik bij haar ben weggegaan. Acht jaar geleden.'

'Verdorie. Nee, dat was inderdaad niet aardig van je. Hield je niet meer van haar?'

'Juist wel.'

'Maar je bent wel bij haar weggegaan.'

'Ja.'

'Waarom?'

'Vanwege het Drama.'

'Welk drama?'

'Dat is een lang verhaal.'

Baltimore

De jaren negentig

Twee keer per jaar was er een tegengewicht voor mijn geluksmomenten met de Goldmans-uit-Baltimore wanneer de beide gezinnen samenkwamen: met Thanksgiving bij de Baltimores, en met de kerstdagen in Miami, Florida, bij onze grootouders. In mijn ogen hadden deze ontmoetingen minder weg van een familiebijeenkomst dan van

een voetbalwedstrijd. Aan de ene kant van het veld stonden de Montclairs, aan de andere kant de Baltimores, en in het midden opa en oma Goldman, die als scheidsrechter fungeerden en de score bijhiel-

den. Thanksgiving betekende de jaarlijkse zalving van de Baltimores. De familie kwam samen in hun enorme, luxueuze villa in Oak Park en alles verliep perfect, vanaf het begin tot het eind. Tot mijn grote vreugde sliep ik bij Hillel op de kamer, waar Woody, die de kamer ernaast had, zijn matras ook naartoe sleepte zodat we niet gescheiden zouden worden, zelfs niet in onze slaap. Mijn ouders gebruikten een van de drie logeerkamers met badkamer, en mijn grootouders de andere.

Oom Saul haalde mijn grootouders van het vliegveld, en het eerste halfuur na hun aankomst draaide het gesprek om het comfort van zijn auto. 'Je kunt het je niet voorstellen,' riep grootmoeder uit, 'het is echt ongelooflijk! Zoveel beenruimte vind je nergens! Ik weet nog dat ik bij jou in de auto stapte, Nathan [mijn vader], en dat ik toen dacht: dat nooit meer! En vies dat het was, vies! Hoe moeilijk is het nou om af en toe te stofzuigen? Die van Saul lijkt wel nieuw. Het leer van de stoelen is perfect onderhouden, je ziet meteen dat er heel veel zorg aan wordt besteed.' Als ze niets meer te zeggen had over de auto, raakte ze in verrukking over het huis. Ze verkende de gangen alsof ze er voor het eerst was en bezong de smaakvolle inrichting, de kwaliteit van het meubilair, de vloerverwarming, de netheid, de bloemen, de kaarsen die de kamers een lekkere geur gaven.

Tijdens het Thanksgivingsdiner overlaadde ze de perfecte gerechten met roem. Iedere hap die ze nam ging gepaard met uitroepen van enthousiasme. Inderdaad was het een overvloedige maaltijd: pompoensoep, smeuïg geroosterde kalkoen met ahornsiroop en pepersaus, macaroni met kaas, courgettetaart, romige aardappelpuree, en als bijgerechten zachte snijbietribben en fijne peultjes. Ook de desserts bleven niet achter: chocolademousse, kwarktaart, pecannotentaart en appeltaart met fijn, krokant deeg. Na de maaltijd en de koffie zette oom Saul flessen sterkedrank op tafel waarvan de namen me destijds niets zeiden, maar ik weet nog dat grootvader de flessen in de hand nam alsof er toverdrank in zat en in verroering raakte van de namen, leeftijd en kleur, terwijl grootmoeder haar loftuigen over

de kwaliteit van de maaltijd nog wat aanzette, en daarna over hun huis en hun leven, richting de grande finale die altijd hetzelfde was: 'Saul, Anita, Hillel en Woody: bedankt, lieverds, het was buitengewoon.'

Ik had heel graag gewild dat grootvader en zij eens in Montclair zouden komen logeren, zodat we haar zouden kunnen laten zien waartoe wij in staat waren. Ik had het haar een keer gevraagd, met al mijn tien jaren. 'Grootmoeder, komen grootvader en jij ook een keer bij ons in Montclair logeren?' Maar ze had geantwoord: 'Weet je, we kunnen niet meer bij jullie komen, schat. Jullie huis is niet groot en comfortabel genoeg.'

De tweede jaarlijkse bijeenkomst van de Goldmans vond plaats in Miami, tijdens de feestdagen. Tot ons dertiende jaar woonden opa en oma Goldman in een appartement dat groot genoeg was om onze beide gezinnen onder te brengen, en daar brachten we een week met z'n allen door, zonder een duimbreed van elkaar te wijken. Die verblijven in Florida waren voor mij een gelegenheid om te zien hoe groot de bewondering van mijn grootouders voor de Baltimores was, die formidabele Marsbewoners die uiteindelijk weinig gemeen hadden met de rest van de familie. Ik kon duidelijke erfelijke overeenkomsten tussen mijn vader en grootvader zien. Uiterlijk leken ze op elkaar, ze hadden dezelfde hebbelikheden en leden allebei aan het prikkelbare-darmsyndroom, waarover ze eindeloze gesprekken voerden. Prikkelbare darmen waren een van grootvaders favoriete gespreksonderwerpen. Ik herinner me mijn grootvader als goedmoedig, verstrooid, teder en vooral verstoep. Hij ging naar de wc zoals je naar het station vertrekt. Met een krant onder zijn arm verkondigde hij: 'Ik ga naar de wc.' Hij gaf grootmoeder een kleine afscheidskus op de lippen en zei: 'Tot straks, liefste.'

Grootvader was ongerust dat ik op een dag ook zou worden getroffen door het leed van de Goldmans-niet-uit-Baltimore: de beruchte prikkelbare darm. Hij liet me beloven dat ik heel veel vezelrijke groente zou eten en dat ik als ik een 'grote boodschap' moest, die nooit zou ophouden. Terwijl Woody en Hillel zich 's ochtends te goed deden aan gezoete ontbijtgranen, dwong grootvader mij om me vol te proppen met All-Bran. Ik was de enige die dat moest eten, een

bewijs dat de Baltimores extra enzymen bezaten die wij niet hadden. Grootvader vertelde me over de spijsverteringsproblemen waardoor ik als zoon van mijn vader later getroffen zou worden: 'Arme Marcus, je vader heeft dezelfde darmen als ik. Jij zult er ook wel niet aan ontsnappen, wacht maar af. Eet maar veel vezels, jongen, dat is het belangrijkste. Daar moet je nu al mee beginnen om het systeem in vorm te houden.' Hij stond achter me als ik mijn All-Bran naar binnen werkte en legde een meelevende hand op mijn schouder. Vanzelfsprekend bracht ik heel veel tijd op de wc door vanwege de enorme hoeveelheid vezels die ik binnenkreeg, en als ik er weer vanaf kwam, kruiste mijn blik die van grootvader die leek te zeggen: 'Dus jij hebt het ook, jongen. Niks aan te doen.' Dat gedoe met die darmen had een grote invloed op me. Ik raadpleegde regelmatig medische woordenboeken in de openbare bibliotheek en keek angstig uit naar de eerste symptomen van mijn ziekte. Ik bedacht dat als ik die niet had, dat zou betekenen dat ik misschien anders was, zo anders als een Baltimore. Want hoewel mijn grootouders verwantschap voelden met mijn vader, was het oom Saul die ze vereerden. En terwijl ik de zoon was van de ene, vond ik het vaak jammer dat ik niet de zoon van de andere was.

Voor mij openbaarde de vereniging van de Montclairs en de Baltimores de diepe kloof die er was tussen mijn twee levens: het ene leven officieel als Goldman-uit-Montclair, het andere geheim, als Goldman-uit-Baltimore. Van mijn tweede voornaam, Philip, behield ik de eerste letter, zodat ik op mijn schoolschriften en mijn huiswerk *Marcus P. Goldman* zette. Vervolgens voegde ik een boogje toe aan de P, zodat het Marcus B. Goldman werd. Ik was de P die soms een B werd. En alsof het leven me gelijk wilde geven, haalde het soms rare streken met me uit: als ik alleen in Baltimore was, voelde ik me een van hen. Als ik met Hillel en Woody door de wijk zwierf, begroetten de agenten van de beveiligingsdienst ons en noemden ze ons bij de voornaam. Maar van de keren dat ik met mijn ouders naar Baltimore ging om Thanksgiving te vieren, herinner ik me de schaamte die door me heen ging op het moment dat we de straten van Oak Park opreden, met onze oude auto waarvan je op de bumpers kon zien dat we geen deel uitmaakten van de dynastie van de plaatselijke Goldmans. Als we een beveiligingsauto tegenkwamen, maakte ik het geheime te-

ken van de ingewijden, en dan gaf mijn moeder die er niets van begreep me een standje: ‘Zeg, hou eens op met dat idiote gedoe, Markie, zit niet zo stom naar die agent te gebaren.’

Het toppunt van verschrikkelijkheid was als we verdwaalden in Oak Park, waar de cirkelvormige straten gemakkelijk tot verwarring konden leiden. Mijn moeder wond zich op, mijn vader kwam midden op een kruising tot stilstand, en dan bespraken ze welke kant we op moesten totdat er een patrouillewagen verscheen om te zien wat er aan de hand was met die gedeukte, en dus verdachte, wagen. Mijn vader legde uit wat we kwamen doen, terwijl ik het teken van de geheime broederschap maakte zodat de agent niet zou denken dat er enige verwantschap kon bestaan tussen die twee vreemden en mij. Soms wees de agent ons alleen de weg, maar af en toe werden we wantrouwig geëscorteerd naar het huis van de Goldmans, zodat hij zich kon vergewissen van onze goede bedoelingen. Als oom Saul ons zag aankomen, kwam hij direct naar buiten.

‘Goedenavond, meneer Goldman,’ zei de agent. ‘Sorry dat we storen, ik wilde alleen vragen of u deze mensen inderdaad verwacht.’

‘Dank je wel, Matt,’ (of iets anders, afhankelijk van de naam op de badge; mijn oom noemde iedereen altijd bij de naam die op de badge stond: in restaurants, in de bioscoop, bij de tol op de snelweg), ‘ja, het is goed, bedankt, alles in orde.’

Alles in orde, zei hij. Hij zei niet: Matt, ongelikte beer, hoe durf je mijn eigen bloed, het vlees van mijn vlees, mijn geliefde broer te verdenken? De tsaar zou een wachter die een familielid zo had behandeld aan het spit laten rijgen. Maar in Oak Park prees oom Saul Matt als een goede waakhond die beloond wordt als hij blaft, om er zeker van te zijn dat hij altijd zal blaffen. En als de agent vertrok, zei mijn moeder: ‘Ja, goed zo, ga maar weg, zie je wel dat we geen bandieten zijn’, terwijl mijn vader haar smeekte om haar mond te houden en niet op te vallen. We waren hier te gast.

Onder de bezittingen van de Baltimores was maar één plaats die ontkwam aan de besmetting door de Montclairs: het vakantiehuis in de Hamptons waar mijn ouders zo kies waren om nooit naartoe te gaan – in elk geval niet met mij. Voor wie niet weet wat er sinds de jaren tachtig met de Hamptons is gebeurd: wat eerst een rustige, bescheiden plek aan de rand van de oceaan was, aan de poorten van

New York City, veranderde in een van de meest gewilde vakantieoord en aan de oostkust. Het huis in de Hamptons had daardoor diverse verschillende levens achter elkaar gehad, en oom Saul kreeg er nooit genoeg van te vertellen hoe hij voor een habbekrats een kleine houten blokhut in East Hampton op de kop had getikt, en hoe iedereen hem bespote en zei dat het de slechtste investering was die hij had kunnen maken. Maar dan hielden ze geen rekening met de *boom* op Wall Street in de jaren tachtig, die het begin inluidde van de gouden eeuw van een generatie van beurshandelaren: de nieuwe rijken stortten zich op de Hamptons, het gebied veryupte plotseling en de waarde van het onroerend goed vertienvoudigde.

Ik was te klein om het me te herinneren, maar ik had gehoord dat naarmate oom Saul meer zaken won, het huis steeds iets mooier werd, tot op de dag dat het met de grond gelijk werd gemaakt om plaats te maken voor een schitterend nieuw huis, een en al sfeer en comfort. Ruim, licht, kundig begroeid met klimop, met erachter een terras omringd door bloemperken met blauwe en witte hortensia's, een zwembad en een met pijpbloem overdekt paviljoen waar we aten.

Na Baltimore en Miami waren de Hamptons het sluitstuk van het jaarlijkse aardrijkskundige drieluik van de Goldman Gang. Ieder jaar gaven mijn ouders me toestemming om er de maand juli door te brengen. Daar, in het vakantiehuis van mijn oom en tante, heb ik de gelukkigste zomers van mijn jeugd beleefd, in gezelschap van Woody en Hillel. Daar werden ook de zaden geplant voor het Drama dat hen zou treffen. Ondanks alles bewaar ik aan die vakanties een herinnering van volmaakt geluk. Ik herinner me die gezegende zomers waarin de dagen allemaal op elkaar leken en waar een zweem van onsterfelijkheid om hing. Wat we er deden? We beleefden er een triomfante lijke jeugd. We temden de oceaan. We visten. We zochten rotsen om in de oceaan te springen en de strijd met het leven aan te gaan.

De heerlijkste plek van alles was het terrein van een heel aardig echtpaar, Seth en Jane Clark: vrij oude mensen zonder kinderen, steenrijk – ik geloof dat hij een investeringsmaatschappij in New York bezat – met wie oom Saul en tante Anita in de loop der jaren bevriend waren geraakt. Hun woning, Aards Paradijs genaamd, lag ongeveer een mijl van dat van de Baltimores. Het was een heerlijke plek: ik herinner me het groene park, de judasbomen, de rozenstrui-

ken en de fontein met terrassen. Achter het huis overzag een zwembad een privéstrand met wit zand. De Clarks lieten ons zoveel we wilden van hun terrein genieten en wij zaten de hele dag bij hen verstoep, we sprongen in het zwembad en zwommen in de oceaan. Aan een houten ponton lag zelfs een kleine roeiboort, die we af en toe gebruikten om de baai te verkennen. Als dank voor hun vriendelijkheid deden we allerlei kleine klusjes voor de Clarks, vooral in de tuin waar we uitblonden vanwege iets waar ik zo op terug kom.

In de Hamptons hielden we de datum en de dagen niet bij. Misschien was dat wat me bedroog: het gevoel dat niets ooit voorbij zou gaan. Dat wij nooit voorbij zouden gaan. Alsof je op deze magische plaats, in deze straten en huizen, kon ontsnappen aan de tijd en het verval.

Ik herinner me de tafel op het terras van het huis waar oom Saul dat wat hij zijn 'kantoor' noemde inrichtte. Pal naast het zwembad. Na het ontbijt legde hij er zijn dossiers neer, trok hij de telefoon eraan toe en werkte hij er in ieder geval tot aan de lunch. Zonder zijn beroepsgeheim te schenden besprak hij de zaken waar hij aan werkte met ons. Zijn uitleg vond ik fascinerend. We vroegen hem hoe hij dacht te gaan winnen en hij antwoordde: 'Ik ga winnen omdat ik niet anders kan. Een Goldman verliest niet.' Hij vroeg hoe wij het zouden aanpakken. Dan zagen we ons even als drie grote rechtsgeleerden en kraamden we alle plannetjes uit die ons te binnen schoten. Hij glimlachte, zei dat we heel goede advocaten zouden worden en dat we ooit bij hem op kantoor aan de slag zouden kunnen. Alleen al die gedachte zette me aan het dromen.

Als ik dan een paar maanden later naar Baltimore kwam, vond ik de krantenknipsels over de processen die hij in de Hamptons had voorbereid en die tante Anita zorgvuldig bewaarde. Oom Saul had gewonnen. Alle kranten spraken over hem. Ik kan me bepaalde koppen nog herinneren.

*Goldman de onoverwinnelijke.
Saul Goldman, de advocaat die nooit verliest.
Goldman slaat weer toe.*

Hij had bij wijze van spreken nog nooit een zaak verloren. En bij het ontdekken van die overwinningen werd de hartstocht die ik voor hem voelde alleen nog maar groter. Hij was de allerbeste oom en de allerbeste advocaat.

Aan het begin van de avond maakte ik Duke wakker uit zijn middagdutje om hem naar huis te brengen. Hij vond het fijn bij me en maakte me duidelijk dat hij niet bepaald zin had om in actie te komen. Ik moest hem naar mijn auto slepen die voor het huis geparkeerd stond en hem in de achterbak tillen. Vanaf de veranda van zijn huis keek Leo geamuseerd toe. ‘Succes, Marcus, ik weet zeker dat ze je heel graag mag, als ze je niet wil zien.’ Ik reed naar het huis van Kevin Legendre en drukte op de intercom.

3

Coconut Grove, Florida
Juni 2010. Zes jaar na het Drama

De dageraad. Ik zat op het terras van het huis in Coconut Grove waar mijn oom nu woonde. Het was al vier jaar geleden dat hij hiernaartoe was gekomen.

Hij kwam geluidloos op me af en ik schrok toen hij zei: 'Ben je al op?'

'Goedemorgen, oom Saul.'

Hij had twee koppen koffie bij zich, waarvan hij er een voor me neerzette. Hij keek naar mijn papieren met aantekeningen. Ik was aan het schrijven.

'Waar gaat je nieuwe roman over, Markie?'

'Dat kan ik niet zeggen, oom Saul. Dat heb je gisteren ook al gevraagd.'

Hij glimlachte. Bleef even staan kijken terwijl ik schreef. Toen stopte hij zijn overhemd in zijn broek en haalde zijn riem aan, en voordat hij wegging vroeg hij me plechtig: 'Ooit zet je mij ook nog wel in een van je boeken, hè?'

'Natuurlijk,' antwoordde ik.

Mijn oom was in 2006 uit Baltimore vertrokken, twee jaar na het Drama, om dit kleine, maar chique huis in de wijk Coconut Grove ten zuiden van Miami te betrekken. Voor het huis lag een klein terras omringd door mango- en avocadobomen, die ieder jaar meer vruchten droegen en die tijdens de hondsdagen een weldadige koelte brachten.

Het succes van mijn romans gaf me de vrijheid om mijn oom zo

vaak op te zoeken als ik wilde. Meestal kwam ik met de auto. Ik verliet New York in een opwelling: soms kwam ik op de ochtend zelf pas tot het besluit. Ik proppte wat spullen in een tas die ik op de achterbank wierp en ik vertrok. Ik nam snelweg I-95, reed naar Baltimore en daalde verder af naar het zuiden, tot ik Florida bereikte. De tocht kostte twee hele dagen, met een stop halverwege in de buurt van Beaufort, South Carolina, in een hotel waar ik inmiddels vaste gast was. Als het winter was verliet ik New York dat werd schoongeveegd door poolwinden, terwijl mijn auto door de sneeuw geselsd werd en ik een dikke trui droeg, met gloeiendhete koffie in mijn ene hand en het stuur in de andere. Dan daalde ik af langs de kust en bereikte ik Miami dat brandde in de hitte van dertig graden, en waar de wandelaars in T-shirt het ervan namen onder de stralende zon van de tropische winter.

Soms ging ik met het vliegtuig en huurde ik op het vliegveld van Miami een auto. Dan duurde de reis tien keer zo kort, maar was het gevoel dat bezit van me nam als ik bij hem aankwam minder sterk. Het vliegtuig beperkte mijn vrijheid met de vluchttijden, de reglementen van de luchtvaartmaatschappijen, de eindeloze rijen en het zinloze wachten voor de veiligheidsprocedures waartoe de vliegvelden zich sinds de aanslagen van 11 september hadden veroordeeld. Terwijl het gevoel van vrijheid dat ik ervoer als ik op de ochtend van de vorige dag gewoon had besloten om in mijn auto te stappen en zonder oponthoud naar het zuiden was gereden, bijna volmaakt was. Ik vertrok wanneer ik wilde, ik stopte wanneer ik wilde. Ik was meester van ritme en tijd. Terwijl de duizenden mijlen snelweg die ik inmiddels uit mijn hoofd kende langsgleden, werd ik de schoonheid van het landschap nooit beu en bleef ik mij verwonderen over de uitgestrektheid van dit land waaraan maar geen einde leek te komen. En dan was ik eindelijk in Florida, in Miami, in Coconut Grove, in zijn straat. Als ik zijn huis bereikte, zag ik hem al op de veranda zitten. Hij verwachtte me. Zonder dat ik mijn komst had aangekondigd wachtte hij op me. Trouw.

Ik was twee dagen in Coconut Grove. Ik was zoals altijd op de bonnefooi gekomen, en toen oom Saul me zag uitstappen, gek van vreugde omdat ik zijn eenzaamheid kwam doorbreken, nam hij me in zijn armen. Ik drukte hem stevig tegen me aan, die man die door

het leven was verslagen. Ik streelde de stof van zijn goedkope overhemd met mijn vingertoppen, en met dichte ogen snoof ik zijn aangename geur op, het enige wat niet was veranderd. En als ik die geur hervond, stelde ik me voor dat we op het terras van zijn luxueuze huis in Baltimore stonden, of op de veranda van het zomerhuis in de Hamptons, in zijn glorie tijd. Ik stelde me mijn schitterende tante Anita naast hem voor, en Woody en Hillel, mijn twee geweldige neven. Door middel van een vleug van zijn geur keerde ik terug naar mijn diepste herinneringen, naar de wijk Oak Park, en een ogenblik lang ervoer ik weer het geluk dat ik met ze was omgegaan.

In Coconut Grove bracht ik mijn dagen door met schrijven. Het was de plaats waar ik me rustig genoeg voelde om te werken. Ik besepte dat ik weliswaar in New York woonde, maar er nog nooit echt geschreven had. Ik had altijd ergens anders heen moeten gaan, me moeten afzonderen. Als het zacht weer was werkte ik op het terras, en als het te warm was in de koelte van de airco van de werkhoeke, die hij speciaal voor mij had ingericht in de logeerkamer.

Over het algemeen nam ik aan het einde van de ochtend pauze en ging ik naar de supermarkt om hem gedag te zeggen. Hij vond het heerlijk als ik hem in de supermarkt opzocht. Aanvankelijk vond ik het moeilijk: ik geneerde me. Maar ik wist hoe fijn hij het vond als ik naar de winkel kwam. Iedere keer als ik bij de supermarkt kwam, voelde ik mijn hart even samentrekken. De schuifdeuren gingen voor me open en ik zag hem bij zijn kassa staan, waar hij de boodschappen van de klanten in tassen laadde, gesorteerd op gewicht en of ze al dan niet bederfelijk waren. Hij droeg het groene schort van de werknemers met daarop een speldje met zijn naam: *Saul*. Ik hoorde klanten zeggen: 'Dank je wel, Saul. Geniet van je dag.' Hij was altijd joviaal, altijd goedgehumeurd. Ik wachtte tot hij even niets te doen had; als ik dan liet weten dat ik er was, zag ik zijn gezicht oplichten. 'Markie!' riep hij altijd vrolijk uit, alsof ik voor het eerst kwam.

Dan zei hij tegen de kassière naast hem: 'Kijk, Lindsay, daar is mijn neefje Marcus.'

De kassière bekeek me als een bijzondere diersoort en zei: 'Ben jij die beroemde schrijver?'

‘Jazeker is hij dat,’ antwoordde mijn oom namens mij, alsof ik de president van de Verenigde Staten was.

Ze maakte een soort van reverence voor me en beloofde dat ze mijn boek zou lezen.

De werknemers van de supermarkt mochten mijn oom graag, en als ik kwam vond hij altijd iemand om hem te vervangen. Dan nam hij me mee langs de schappen op een ronde langs zijn collega’s. ‘Iedereen wil je gedag zeggen, Markie. Een paar hebben hun boek meegenomen zodat je dat kunt signeren. Dat vind je toch niet vervelend?’ Ik deed het altijd graag, en we besloten het bezoek bij de koffie-en-sapcounter, waar een jongen achter stond voor wie mijn oom affectie had opgevat, een zwarte jongen, zo groot als een berg en zo zacht als een vrouw, Sycomorus genaamd.

Sycomorus was ongeveer even oud als ik. Hij droomde ervan zanger te worden en wachtte zijn glorie af door op verzoek revitaliserende groentesapjes te persen. Zodra hij de kans had, sloot hij zich op in de personeelsruimte en nam zichzelf op met zijn mobiel terwijl hij de nieuwste hits neuriede en met zijn vingers knipte; daarna deelde hij die video’s op social media om de aandacht van de rest van de wereld op zijn talent te vestigen. Hij droomde ervan mee te doen aan een talentenshow getiteld *Sing!*, die werd uitgezonden op een nationale zender en waarin zangers die op een doorbraak en roem hoopten het tegen elkaar opnamen.

Aan het begin van die junimaand in 2010 hielp oom Saul hem om de deelnameformulieren in te vullen om zijn kandidatuur voor de uitzending te registreren in de vorm van een video-opname. Er was sprake van beeldrecht en afstand doen en Sycomorus begreep er niks van. Zijn ouders wilden heel graag dat hij beroemd werd. Omdat ze kennelijk niets beters te doen hadden, brachten ze hun dagen door met het bezoeken van hun zoon op zijn werkplek om zich zorgen te maken over zijn toekomst. Ze waren niet bij de sapcounter weg te slaan, en tussen de klanten door bekritiseerde de vader zijn zoon, terwijl de moeder bemiddelde.

De vader was een mislukte tennisser. De moeder had ervan gedroomd actrice te worden. De vader had gewild dat Sycomorus tennisprof zou worden. De moeder wilde dat hij een groot acteur werd. Op zesjarige leeftijd leidde hij een slavenbestaan op de tennisbaan en

had hij in een yoghurtreclame gespeeld. Op achtjarige leeftijd hing hij zijn racket aan de wilgen en nam hij zich voor om er van zijn leven geen meer aan te raken. Met zijn moeder ging hij de castings af op zoek naar de rol die hem als kindster zou lanceren. Maar die kwam niet, en nu, zonder opleiding of diploma, perste hij sap.

‘Hoe meer ik nadenk over dat gedoe met dat televisieprogramma, hoe meer ik vermoed dat het een en al flauwekul is,’ zei de vader continu.

‘Je begrijpt het niet, pa. Die uitzending zal mijn carrière lanceren.’

‘Pff. Je zult je vooral onsterfelijk belachelijk maken! Wat heeft het voor nut om een spektakel van jezelf te maken op televisie? Je hebt nooit van zingen gehouden. Je had tennisser moeten worden. Daar had je alles voor mee. Jammer dat je moeder je zo lui heeft gemaakt.’

‘Maar pa,’ smeekte Sycomorus, die wanhopig snakte naar de erkenning van zijn vader, ‘iedereen heeft het over dat programma.’

‘Laat hem met rust, George, het is nou eenmaal zijn droom,’ kwam de moeder zachtjes tussenbeide.

‘Ja, pa! Zingen is mijn leven.’

‘Je propt groente in een sapcentrifuge, dát is je leven. Je had een toptennisser kunnen zijn. Je hebt alles verpest.’

Meestal barstte Sycomorus uiteindelijk in huilen uit. Om tot rust te komen haalde hij vanonder de counter een map tevoorschijn die hij dagelijks van huis mee naar de supermarkt nam en die zijn zorgvuldig bijeengebrachte en gesorteerde verzameling artikelen over Alexandra Neville bevatte, waarin hij alles wat met haar te maken had en wat hij van belang vond bij elkaar had gebracht. Alexandra was Sycomorus’ rolmodel: zijn obsessie. Op het gebied van de muziek verliet hij zich alleen op haar. Haar carrière, haar liedjes, de manier waarop zij ze tijdens haar concerten bracht: in zijn ogen was zij een en al perfectie. Hij was haar op al haar tours achternagereisd en teruggekomen met t-shirts, bedoeld als souvenirs voor jonge meisjes, maar die hij regelmatig droeg. ‘Als ik alles over haar weet, kan ik misschien net zo’n carrière maken als zij,’ zei hij. Hij haalde het grootste deel van zijn informatie over haar uit de bladen, die hij verslond en waaruit hij in zijn vrije tijd zorgvuldig artikelen knipte.

Sycomorus vond troost in het doorbladeren van zijn map en hij stelde zich voor dat ook hij ooit een grote ster zou worden. Met pijn

in haar hart moedigde zijn moeder hem aan. 'Bekijk je map maar, liefje, dat zal je goeddoen.'

Sycomorus keek bewonderend naar de gelamineerde bladzijden en streek erover met zijn handen.

'Mama, ooit zal ik net als zij zijn...' zei hij.

'Ze is blond en blank,' zei zijn vader getergd. 'Wil je een blanke vrouw worden?'

'Nee, pa, ik wil beroemd worden.'

'Dat is precies het probleem: je wilt geen zanger zijn, je wilt beroemd zijn.'

Daarin had Sycomorus' vader geen ongelijk. Er was een tijd geweest dat de sterren van Amerika astronauten en wetenschappers waren. Tegenwoordig zijn onze sterren mensen die nietsdoen en hun tijd doorbrengen met het fotograferen van zichzelf en hun eten. Terwijl de vader zijn zoon toesprak, werd de rij klanten die revitaliserende sappen verlangde ongeduldig. Uiteindelijk trok de moeder haar man aan de mouw. 'Nu ophouden, George,' bromde ze. 'Als je zulke scènes blijft maken wordt hij nog eens ontslagen. Wil je dat je zoon vanwege jou zijn baan kwijtraakt?'

Met een wanhopig gebaar klampte zijn vader zich vast aan de counter en mompelde een laatste verzoek tegen zijn zoon, alsof hij er de tekenen niet van zag. 'Beloof me dan één ding. Wat er ook gebeurt, word alsjeblieft geen flikker.'

'Beloofd, papa.'

En dan gingen zijn ouders wandelen door de gangpaden van de winkel.

In diezelfde periode zat Alexandra Neville midden in een concert-tour. Ze zou in het bijzonder optreden in de American Airlines Arena in Miami, iets waarvan de gehele supermarkt op de hoogte was dankzij Sycomorus, die erin geslaagd was om een kaartje voor het concert te bemachtigen, en in de personeelsruimte een kalender had opgehangen die de dagen aftelde tot de dag van het concert, die hij had omgedoopt tot *Alexandra Day*.

Een paar dagen voor het concert, toen we op het terras van het huis in Coconut Grove genoten van een zachte vooravond, vroeg oom Saul: 'Marcus, zou jij geen ontmoeting tussen Sycomorus en Alexandra kunnen regelen?'

‘Nee, onmogelijk.’

‘Hebben jullie nog steeds ruzie?’

‘We spreken elkaar al jaren niet meer. Al zou ik het willen, ik weet niet eens hoe ik haar moet bereiken.’

‘Ik moet je iets laten zien wat ik bij het opruimen heb teruggevonden,’ zei oom Saul en hij stond op uit zijn stoel.

Hij was even weg en kwam terug met een foto in zijn hand. ‘Hier, dit zat tussen de bladzijden van een boek van Hillel,’ zei hij. Het was die foto van Woody, Hillel, Alexandra en mij, jong in Oak Park.

‘Wat is er tussen Alexandra en jou gebeurd?’ vroeg oom Saul.

‘Dat doet er niet toe,’ antwoordde ik.

‘Markie, je weet hoe ik op je aanwezigheid gesteld ben. Maar soms maak ik me zorgen. Je zou wat vaker uit moeten gaan, meer plezier moeten maken. Een vriendinnetje...’

‘Maak je geen zorgen, oom Saul.’

Ik reikte hem de foto aan.

‘Nee, hou maar,’ zei hij. ‘Er staat iets achterop.’

Ik draaide de foto om en herkende haar handschrift. Er stond:

IK HOU VAN JULLIE, GOLDMANS.